

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 124/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Füzérom, M. R. Štefánika 22, Trebišov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 20 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 3 a 4 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14 C 26/2018 zo 14. augusta 2019, ktorým zmenil výrok uznesenia Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14 C 26/2018 zo 16. apríla 2019 a zamietol jej návrh z 18. decembra 2018 na zrušenie uznesenia Okresného súdu Trebišov sp. zn. 14 C 26/2018 zo 4. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 20 ods. 3 a 4 ústavy a čl. 11 ods. 3 a 4 listiny a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 26/2018 zo 14. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým zmenil výrok uznesenia okresného súdu sp. zn. 14 C 26/2018 zo 16. apríla 2019 a zamietol jej návrh z 18. decembra 2018 na zrušenie uznesenia okresného súdu sp. zn. 14 C 26/2018 zo 4. mája 2018. Ústavná sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 18. októbra 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd „v právnej veci žalobcu: [REDAKOVANÉ]... proti žalovanej: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia“ rozhodol, že žalobca je povinný do 3 dní od vykonateľnosti tohto rozhodnutia prihlásiť sa na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Trebišove, okresný dopravný inšpektorát (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ako vlastník osobného motorového vozidla značky [REDAKOVANÉ] a požiadať o opätovné zaradenie tohto vozidla do evidencie vozidiel pred ukončením lehoty dočasného vyradenia vozidla z evidencie vozidiel. Žalovaná (podľa identického dátumu narodenia a bydliska ide zrejme o sťažovateľku, hoci túto skutočnosť jej právny zástupca bližšie v ústavnej sťažnosti nevysvetlil, pozn.) bola povinná zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by bránilo žalobcovi riadne užívať predmetné motorové vozidlo, a to

do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalobca bol povinný v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podať žalobu vo veci samej – žaloba o spôsobe užívania spoločnej veci patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Sťažovateľka opisuje v ústavnej sťažnosti skutkový stav, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, s právnym záverom okresného súdu nesúhlasí a považuje ho za svojvoľný a arbitrárny, čím mali byť porušené jej označené základné práva podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu (bod 1). Súčasne uvádza aj judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „R 42/1964“, podľa ktorej *„ak je predmetom BSM osobný automobil, nemôže sa jeden z manželov domáhať, aby mu druhý manžel vydal doklady k vozidlu a tak vylúčil druhého manžela z možnosti spoločného užívania veci“*.

4. Sťažovateľka je toho názoru, že *„bolo potrebné neodkladným opatrením nariadiť striedavý spôsob užívania auta tak, ako sa neúspešne pokúsila vo veci OS Trebišov pod sp. zn. 10 C 74/2018... Súdny zasiahli neadekvátne do mojich práv, spôsobili i ujmu na mojom vlastníctve, jeho užívaní a nútene mi obmedzili vlastnícke práva bez verejného záujmu a proti zákonu.“*. Okresný súd tiež podľa nej *„nesprávne použil princíp právnej istoty aplikáciou“* nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 1/03-27 z 2. apríla 2003. Sťažovateľka súčasne legitímne očakávala, že okresný súd bude postupovať podľa § 336 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

5. Sťažovateľka k tomu poukazuje aj na ďalšie súvisiace konanie, ktoré nie je ešte právoplatne ukončené a je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 87/2018, týkajúce sa žaloby žalobcu, ktorou sa podľa nej oneskorene domáhal, aby výlučne užíval auto do právoplatného vyporiadania BSM.

6. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka v závere svojej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie

nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jej označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu (bod 1) napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si sťažovateľka uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Podľa § 246 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

18. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití

relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

20. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

21. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie vo vzťahu k označeným právam v bode 13 a 14 ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom.

22. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

23. Vo veci sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu o takýto výnimočný prípad nejde. Sťažovateľkou namietané pochybenie okresného súdu nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, že by na jeho základe bolo možné spochybniť ústavnú regulárnosť napadnutého súdneho konania. V právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvených niekoľko ďalších účinných právnych inštitútov, prostredníctvom ktorých sa sťažovateľka môže domôcť ochrany svojich práv (svedčia o tom aj iné spomínané prebiehajúce konania na okresnom súde, ktoré neboli ešte právoplatne skončené, pozn.).

24. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že v zmysle svojej ustálenej judikatúry je aj jeho právomoc konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podmienená taktiež princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci. Zásada

subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov a iných orgánov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané.

25. Zmyslom a účelom uvedeného princípu vo vzťahu k ústavnému súdu je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

26. Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie napadnutého uznesenia ako svojvoľné, ako to tvrdí sťažovateľka. Okresný súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy neodkladného opatrenia zakotvenú v Civilnom sporovom poriadku, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľky s napadnutým uznesením okresného súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

27. Navyše, pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto tiež vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke neodkladných (predbežných) opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis v. Slovenská republika* č. 39754/98 z 10. 1. 2000, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

28. Reflektujúc na uvedené východiská, ústavný súd konštatuje, že realizácia inštitútu neodkladného opatrenia (predtým predbežného opatrenia) ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o predbežnom

opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže teda túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 37/00, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07, III. ÚS 502/2017, III. ÚS 76/2015).

29. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré by odôvodňovali zásah do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami, a preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.B K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 3 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

30. Sťažovateľka porušenie uvedených základných práv v tejto časti odvíja najmä od porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v tomto prípade nemohlo dôjsť zo strany okresného súdu ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 3 a 4 ústavy, čl. 11 ods. 3 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. V závere ústavný súd iba dodáva, že sťažovateľka sama vyvolala situáciu, ktorá predchádzala podaniu neodkladného opatrenia zo strany žalobcu, keď evidentne za trvania manželstva osobné motorové vozidlo nadobudnuté do bezpodielového spoluvlastníctva manželov neoprávnene bez súhlasu žalobcu odhlásila na okresnom riaditeľstve a tiež neskôr požiadala o dočasné vyradenie motorového vozidla, čím jednoznačne potvrdila, že motorové vozidlo nepotrebuje (nemala ani vodičský preukaz, pozn.). Okresný súd

po preskúmaní skutkových a právnych dôvodov návrhu preto správne ustálil, že sú splnené podmienky pre jeho nariadenie.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ďalšími uplatňovanými nárokmi nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu